

KÚRIA

Bfv.III.422/2014/9.szám

A Kúria Budapesten, a 2014. év október hó 16. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt az I. rendű terhelt és társai ellen folyamatban volt büntetőügyben a III. rendű terhelt által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Fővárosi Törvényszék 30.B.1091/2011/84. számú, illetőleg a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.140/2013/16. számú ítéletét e terhelt vonatkozásában hatályában fenntartja.

E végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az előterjesztő, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2013. január 21-én kelt 30.B.1091/2011/84. számú ítéletével a III. rendű terheltet bűnösnek mondta ki bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettségében [1978. évi IV. törvény - a továbbiakban: korábbi Btk. - 310. § (1) és (4) bekezdés], valamint bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (korábbi Btk. 276. §), és ezért őt halmazati büntetésül 3 év 10 hónapi börtönbüntetésre, 500.000 forint pénzmellékbüntetésre és 4 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a pénzmellékbüntetést meg nem fizetése esetén 5.000 forintonként kell egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni.

A terhelt és védőjének fellebbezése alapján eljárva a Fővárosi

Ítéltábla a 2013. szeptember 11-én kihirdetett 5.Bf.140/2013/16. számú ítéletével a III. rendű terhelt terhére rótt pénzügyi bűncselekményt bűnsegédként és folytatólagosan elkövetett költségvetési csalás büntettének [2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 396. § (1) bekezdés a) pont és 4) bekezdés a) pont] minősítette, míg közbizalom elleni cselekményét hamis magánokirat felhasználása vétségének nevezte meg, jogszabályi alapjaként pedig a Btk. 345. §-át hívta fel. A III. rendű terhelt börtönbüntetésének tartamát 3 évre enyhítette azzal, hogy a terhelt legkorábban annak kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. A pénzmellékbüntetést pénzbüntetésnek nevezte meg, és annak mértékét 40 napi tételben, napi tételenként 5.000 forintban, összesen 200.000 forintban határozta meg azzal, hogy azt - meg nem fizetése esetén - szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Egyebekben az elsőfokú határozatot a III. rendű terheltet érintően helyben hagyta.

A jogerős ítéletben megállapított tényállás lényege a következő:

A III. rendű, valamint az I. rendű terhelt az ország különböző részein kerestek fel közvetítőik útján gazdálkodókat, és vásároltak fel gabonát nagy tételben olyan módon, hogy vevőként két, másik országban bejegyzett, a II. rendű terhelt által képviselt, tényleges gazdasági tevékenységet nem folytató céget tüntettek fel, mely cégeknek ténylegesen nem állt szándékában a gabonavásárlás, azok adatait a II. rendű terhelt az I. és III. rendű terheltekkel egyeztetve, anyagi ellenszolgáltatás fejében bocsátotta a rendelkezésükre. A gabonát eladó gazdálkodók nem tudtak arról, hogy ténylegesen nem a külföldi cégek a vásárlók, és az áru nem külföldre kerül kiszállításra, ezért az eladásokról ÁFA-mentes számlát állítottak ki. Így névlegesen a két külföldi cég 2008. január 1. és 2008. június 30. napja között 1.988.254.000 forint értékben vásárolt belföldön gabonát. Az ilyen módon beszerzett gabonát az I. és a III. rendű terhelt - az I. rendű terhelt által képviselt H. Kft. nevében - ugyanezen időszakban ÁFA-val növelt áron értékesítette a G. I. Kft-nek.

A III. rendű terhelt ugyanakkor megbízta a IV. rendű terheltet, hogy a tényleges gazdasági tevékenységet nem folytató S. Bt. - melynek ekkor beltagja a IV. rendű, kültagja a III. rendű terhelt volt - részére számlatömböt vásároljon, és a H. Kft. által értékesített gabona eredetének igazolása végett valótlán tartalmú számlákat bocsásson ki. A IV. rendű terhelt 2008. január 29. és 2008. február 21. napján egy-egy számlatömböt vásárolt, és az I. és a III. rendű terheltek útmutatásai alapján, részben visszamenőlegesen, a 2008. január 10. és 2008. június 30. napja közötti időszakra fiktív, valós gazdasági eseményt nem tartalmazó gabonatermék értékesítéséről szóló számlákat állított ki 2008. I. negyedévére vonatkozóan, majd azokat átadta az I. rendű terheltnak.

további számlák kibocsátása végett. Az így készült számlákat az I. rendű terhelt a H. Kft. könyvelésébe beállította, és 2008. május 5. napján az I. negyedévre, 2008. október 8. napján pedig a II. negyedévre vonatkozóan az adóhatóságnak benyújtott adóbevallásaiban a valótlan tartalmú számlák alapján összesen 317.656.738 forint általános forgalmi adót helyezett jogtalanul levonásba. Mindehhez az I. és III. rendű terheltek a fent írt cselekményeikkel segítséget nyújtottak.

A bíróság ügydöntő határozata ellen a terhelt a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontjára alapítva terjesztett elő felülvizsgálati indítványt.

Az indítvány indokai szerint mind az első-, mind a másodfokú eljárásban a Be. 373. § (1) bekezdés III/a) pontja szerinti, ún. abszolút eljárási szabálysértés valósult meg azzal, hogy indokolási kötelezettségének sem az első-, sem a másodfokú bíróság nem tett eleget. Ezen kívül az elsőfokú eljárásban a Be. 373. § (1) bekezdés II/d) pontja szerinti eljárási szabálysértés is történt.

A rendkívül részletes felülvizsgálati indítványában a III. rendű terhelt az elsőként említett eljárási szabálysértés kapcsán teljes körűen és részleteiben elemezte az ügyben felmerült bizonyítékokat, így sorrendben: az egyes tanúvallomásokot, a szakvéleményeket, az okirati és tárgyi bizonyítékokat (előbbi körben a titkos információgyűjtés eredményeit is), végül terhelt-társai és a saját vallomását is.

Összességében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság iratellenes és megalapozatlan tényállást állapított meg; a terhelt bűnössége nem kétséget kizáróan bizonyított, már csak azért sem, mert a bíróság nem vizsgálta meg és nem zárta ki, hogy az események történhetek-e az ítéletben vázoltaktól eltérő módon. Az egyes bizonyítékok tartalmát részletesen értékelte, kiemelte azok - tartalmi vagy eljárásjogi okon alapuló - hibáit és hiányosságait, az egyes bizonyítékok összefüggéseit és az azokból - álláspontja szerint - az egyes bizonyítékok valóságtartalmára levonható következtetéseket. Azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem ennek megfelelően értékelte a bizonyítékokat, és ennek nem adta indokát sem. Külön kiemelte, hogy az eljáró bíróságok elmulasztották bizonyítási indítványainak, valamint - törvényes vád hiányában - az eljárás megszüntetésére és a vádirat hiányosságainak pótlására tett indítványai elutasításának indokolását.

Annak alátámasztásául, miszerint az elsőfokú tárgyalást olyan személy távollétében tartották meg, akinek a jelenléte a törvény értelmében kötelező [Be. 373. § (1) bek. II/d) pont] arra hivatkozott, hogy a IV. rendű terhelt védelmében 2012. február 12. napját követően a törvényben kizárt védő járt el, mert ez a védő az

eljárás korábbi szakaszában az ő védelmét látta el.

A másodfokú határozat kapcsán pedig 28 pontba szedve konkrétan megjelölte, hogy a fellebbviteli bíróság ítélete - indokolási kötelezettségét megsértve - milyen, a bizonyítási indítványokkal, a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos kérdésekre nem adott választ.

Végül még kitért a felülvizsgálati indítvány arra is, miszerint a bíróságok nem vették figyelembe a III. rendű terhelt gyógyíthatatlan betegségére vonatkozó adatokat, és a többi vádlotthoz képest is aránytalan, nem indokolt büntetést szabtak ki vele szemben.

A Legfőbb Ügyészség a BF.545/2014/1. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt részben törvényben kizártnak, részben alaptalannak tartotta, és a támadott határozatok hatályban tartását indítványozta.

Álláspontja szerint a felülvizsgálati indítvány az indokolási kötelezettség megsértése címén valójában az általa megjelölt bizonyítékok mikénti bírói mérlegelését kifogásolta. Ez azonban felülvizsgálat alapjául nem szolgálhat.

Az esetlegesen törvénysértő módon beszerzett bizonyíték értékelése a tényállás megállapításánál nem abszolút, hanem ún. relatív eljárási szabálysértés, ami ugyancsak kívül esik a felülvizsgálat törvényben meghatározott okainak körén.

Az indokolási kötelezettség megsértése csak akkor szolgálhat felülvizsgálat alapjául, ha az a büntetőjogi főkérdések tekintetében nyilvánul meg, azaz a bizonyítási indítványok elutasítása indokolásának elmulasztásával önmagában nem.

Ugyanakkor a szükséges körben mind az első-, mind a másodfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének; előbbi a feltárt bizonyítékokat megvizsgálta, értékelte, számot adott arról, melyekre alapította a tényállást és jogi indokolást is adott. A másodfokú bíróság pedig megindokolta, miért nem találta alaposnak a fellebbezéseket, és miért alkalmazta a terheltekre kedvezőbb, az elbíráláskor hatályos büntető jogszabályokat.

Az eljárás alapját képező vád mindenben megfelelt a Be. 2. § (2) bekezdésében írtaknak, még csak kellékhányban sem szenvedett.

Mindazonáltal a bíróságnak külön rendelkeznie sem kellett a vád törvényességét érintő terhelti indítványokról, ekként indokolási kötelezettséget sem mulaszthatott e körben.

A törvényben kizárt védő eljárása kapcsán állított esetleges abszolút eljárási szabálysértés pedig a III. rendű terheltet nem érinti, a felülvizsgálati eljárásban a III. rendű terhelt indítványa alapján ez nem vizsgálható.

A III. rendű terhelt a Legfőbb Ügyészség indítványára írásbeli észrevételt tett. Ebben kifejtette, hogy perújítási indítványa nem a Legfőbb Ügyészség átiratában foglaltakat tartalmazza, hanem az eljárási szabálysértésekkel elvégzett mérlegelési és értékelési módokat emelte ki, melyek téves tényállást - annak felderítetlenségét és iratellenességét - eredményeztek. Az indokolás nem, vagy nem a szükséges és elégséges mértékben tartalmazza, hogy a bíróság mit vett számba, mit mérlegelt, illetve értékelt a tények megállapítása és a jogkövetkeztetés érdekében. Elismerte, hogy a titkos információgyűjtés eredményeinek általa kifogásolt felhasználása önmagában nem valósít meg felülvizsgálati okot, azonban mivel az elsőfokú ítélet elsősorban azokon alapszik, ez az egész eljárást törvénysértővé teszi.

Kifogásolta az ügyészi átirat azon megállapítását, miszerint az elsőfokú bíróság megindokolta a bizonyítási indítványok elutasítását. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet 49. oldalának utolsó bekezdésében foglaltak az eljárás során előterjesztett bizonyítási indítványok töredékét említik csupán. A másodfokú bíróság pedig ezek figyelmen kívül hagyásával a Be. 353. § (1) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettségét is megszegte, ezért a tényállás nem felel meg a valóságnak.

Fenntartotta végül a vádirat hiányosságaira, tárgyalásra való alkalmatlanságára, valamint az eljárt bíróságok ezzel kapcsolatos kötelesség-mulasztásaira vonatkozó előadásait is. Mindezek alapján nyilvános ülés kitűzését és a törvényességnek megfelelő határozat meghozatalát kérte.

A Kúria a felülvizsgálati indítványt a Be. 424. § (1) bekezdése szerint tanácsulésen, és a Be. 423. § (1), (2), (4) és (5) bekezdéseiben meghatározott terjedelemben bírálta el. Ennek alapján megállapította, hogy a terhelt felülvizsgálati indítványa nem alapos.

A Kúria elsőként arra utal, miszerint a Be. 373. § (1) bekezdés III/a) pontjában foglalt, az ítélet kötelező hatályon kívül helyezését eredményező ún. abszolút eljárási szabálysértés akkor valósul meg, ha a bíróság indokolási kötelezettségének - a jelen ügyre vonatkoztathatóan - a bűnösség megállapítása, a cselekmény jogi minősítése vagy a büntetés kiszabása tekintetében nem tesz eleget olyan mértékben, hogy emiatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan. Az abszolút hatályon kívül helyezési ok megvalósulásának feltétele tehát kettős; egyrészt az indokolási

kötelezettség megszegésének a törvényben meghatározott - fentebb taxatív felsorolt - ítéleti elemek kapcsán kell felmerülnie, másrészt annak olyan mértékűnek kell lennie, hogy az már az ítélet érdemi felülbírálatra való alkalmatlanságát eredményezze.

Jelen esetben e feltételek egyike sem valósult meg. A Kúria következetes felülvizsgálati gyakorlata szerint az indokolási kötelesség felülvizsgálati eljárásra okot adó megsértése nem állapítható meg, ha az ügydöntő határozatokból kitűnik az eljáró bíróságoknak a tényállás megállapításával összefüggő tényfeltáró és értékelő tevékenysége, továbbá az, hogy az érdemi döntésben kifejeződő jogi álláspontját - a bűnösséggel, a minősítéssel és a büntetéssel kapcsolatban - mire alapozta (pl. BH 2003.10. sz.).

Az elsőfokú bíróság e követelményeknek eleget tett, ítélete 45-50. oldalán kizárólag a korábban már ismertetett bizonyítékok részletes összevetésével, értékelésével foglalkozott, majd a szükségesnek megfelelő részletességgel került sor a jogi minősítés és a büntetés kiszabásának indokolására is az elsőfokú ítélet 50-52. oldalán. A másodfokú bíróság pedig határozata 6-12. oldalán megindokolta a fellebbezések alaptalanságára vonatkozó álláspontját, valamint felsorolta az irányadó jogszabály alkalmazására és a büntetés enyhítésére vonatkozó indokait.

A terhelt tehát ténylegesen nem a kétségkívül mindkét határozatban fellelhető indokolás tényét, hanem - ahogy arra az ügyészi átiratra tett észrevételében már konkrétan is utalt - annak mértékét, mélységét és főképpen a bizonyítékok mérlegelésének eredményét, összességében tehát kerülő úton a tényállás megállapítását támadta.

A Be. 423. § (1) bekezdése értelmében azonban a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, a felülvizsgálati indítványban a jogerős határozat által megállapított tényállás nem támadható.

E rendelkezés oly módon sem kerülhető meg, hogy az indítvány formailag ugyan az indokolási kötelezettség megsértésén alapszik, azonban az ténylegesen az indokolás tartalmára vonatkozik, így mögötته valójában a megállapított tényállás és a bíróság ahhoz vezető mérlegelő tevékenységének támadása húzódik meg. Azt pedig, hogy jelen esetben ez történt, jól igazolja, miszerint a felülvizsgálati indítványnak a bizonyítékok elemzésére vonatkozó része - és a terhelt utolsó írásbeli észrevétele is - számos alkalommal kifejezetten az ítélet megalapozatlanságát, annak téves, nem a valóságnak megfelelő voltát sérelmezte. Számos további esetben pedig a Be. 351. § (2) bekezdése szerinti megalapozatlansági okokat - felderítetlenség, iratellenesség, téves ténybeli következtetés - rótt fel az eljáró bíróságoknak.

Nem tekinthető azonban a bizonyítási kötelezettségnek a fentebb írt hatályon kívül helyezési okot megvalósító megsértésének, ha - a tényállás megállapítása körében - a bíróság a bizonyíték-értékelési tevékenységéről való számadás mellett azt külön nem indokolja meg, hogy a bizonyítékok mérlegelésének elméletileg lehetséges egy másik módját miért vetette el.

Az indokolási kötelezettség korábban részletezett mélységű teljesítése mellett a bizonyítási indítványok elutasítása indokolásának elmulasztása önmagában ugyancsak nem eredményezi az ítélet érdemi felülbírálatára való alkalmatlanságát, mert az ítélet alapjául szolgáló bizonyítékok és elfogadásuk okai az ítéletből kitűnnek.

A terhelt által eljárásjogi okokból kizárni kért bizonyítékok esetében annak indokolásbeli elmaradása, hogy a bíróság az erre irányuló indítványnak miért nem tett eleget, nem tartozik a Be. 373. § (1) bekezdés III. pontjában körülhatárolt körbe. Önmagában a törvénysértő módon beszerzett bizonyítékok felhasználása - azaz a Be. 78. § (4) bekezdésének megsértése - pedig nem felülvizsgálati ok, mert az a Be. 373. § (1) bekezdés I/b) vagy c), illetve II-IV. pontjában nem szerepel. Ez irányadó a házkutatás során beszerzett tárgyi bizonyítékok, illetve a IV. rendű terhelt első nyomozati vallomásának felhasználására, melyek kapcsán a bíróságok azoknak - a terhelt által a felülvizsgálati indítványban előadottak ellenére való - elfogadására valóban nem tértek ki.

A titkos információgyűjtés során beszerzett adatok felhasználhatóságával kapcsolatban pedig már kifejezetten az állapítható meg, hogy - mivel azzal mind az első-, mind a másodfokú bíróság részletesen foglalkozott - a terhelt már formailag sem az indokolás elmulasztását, hanem az indokolás tartalmát, a bíróságoknak az övétől eltérő jogi álláspontját kívánta az indokolási kötelezettség megszegéseként értékelni. A jogerős ügydöntő határozat felülvizsgálata azonban - függetlenül a hivatkozás alaposságától vagy alaptalanságától - kizárt abból az okból, hogy a titkos információgyűjtés anyagát a büntetőeljárásban bizonyítékként felhasználták, jöllehet ennek az intézkedésnek az engedélyezését kérő szerv a kívánt információ megszerzését követően nem tett eleget haladéktalanul a feljelentési (nyomozás-elrendelési) kötelességének (BH 2005.186.).

Egyetértett a Kúria a Legfőbb Ügyészség álláspontjával abban a körben is, miszerint nem mulasztott az elsőfokú bíróság, amikor nem adta indokát a vád hiányosságainak pótlására, illetve a - törvényes vád hiányában való - eljárás megszüntetésre irányuló indítványok elutasításának (azt még átíratí formában sem kellett volna megtennie). A Be. nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely alapján a bíróság - akár indítványra - köteles lenne a vád törvényes voltának

megállapításáról külön alakszerű határozattal vagy akárcsak alakszerűséget mellőző formában külön határozni. Amennyiben a bíróság az eljárást a benyújtott vádirat alapján lefolytatja, ezzel kinyilvánítja annak tárgyalásra való alkalmasságára vonatkozó álláspontját, mely mind a rendes, mind a rendkívüli perorvoslat során a Be. 373. § (1) bekezdés I/c) pontja szerint vizsgálendő felül. Ehhez képest azt külön indokolnia nem kell, hogy miért veti el a törvényes vád hiányára vonatkozó védelmi eljárásjogi védekezést.

Mindazonáltal a Kúria a Be. 423. § (5) bekezdése értelmében a vád törvényességét is vizsgálta, és a Legfőbb Ügyészség indítványával mindenben egyetértve azt állapította meg, hogy az jelen esetben a törvényes vád kritériumainak – azoknak az 1/2007. BK vélemény szerint való értelmezésével – mindenben megfelelt.

Összességében tehát az állapítható meg, hogy az ügyben eljáró bíróságok a törvényben előírt körben kellően eleget tettek indokolási kötelezettségüknek, a felülvizsgálati indítvány e címen ténylegesen az indokolásnak nem a hiányát, hanem a tartalmát és eredményét, azaz az általa részletesen megjelölt bizonyítékok mikénti mérlegelését kifogásolta. A bizonyítékok értékelése körében levont következtetések helyessége, az értékelés eredménye azonban kívül esik a feltétlen eljárási szabálysértések körén, az tartalmilag már az ügydöntő határozat megalapozottságának felülvizsgálati eljárásban meg nem engedett támadását jelenti (BH 2013.10.). E felülvizsgálati ok kapcsán ugyancsak nem vizsgálható a bűnösség megállapításának, a felmentésnek, az eljárás megszüntetésének, a büntetéskiszabásnak, illetve az intézkedés alkalmazásának anyagi jogi helyessége sem (BH 2012.32.).

A fentiekre tekintettel a Kúria a terhelt felülvizsgálati indítványát elbírálvá megállapította, hogy az alapügyben eljáró bíróságok nem követték el a Be. 373. § (1) bekezdés III/a) pontjában foglalt eljárási szabálysértést.

A felülvizsgálati indítvány hivatkozott a Be. 373. § (1) bekezdés II/d) pontjára is, mely szerint ugyancsak kötelező az ítélet hatályon kívül helyezése, ha a tárgyalást olyan személy távollétében tartották meg, akinek a részvétele a törvény értelmében kötelező.

A Be. 416. § (1) bekezdése, 417. §-a és 423. § (4) bekezdése összeolvasásából következik, hogy a jogerős ügydöntő határozat felülvizsgálata csak azon terhelt tekintetében folytatható le, akinek a javára vagy a terhére a felülvizsgálati indítványt előterjesztették (BH 2013.B.2. sz.). Ebből következik, hogy minden jogosult csak a saját magát érintő, a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja szerinti felülvizsgálati okra hivatkozhat; a más terheltet

érintő felülvizsgálati okra nem, az ilyen hivatkozás mint nem jogosulttól származó a Be. 421. § (2) bekezdése alapján elutasítandó.

Jelen ügyben a III. rendű terhelt védelmében védő részvétele a tárgyaláson a Be. 46. § a) pontjára és a Be. 242. § (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel kötelező volt, és a védőjének részvétele valamennyi tárgyaláson biztosított volt.

Az ellenérdekű terhelt védelmében való érdekellentét miatt a Be. 45. § (1) bekezdés c) pontjának második fordulatában tilalmazott korábbi védői eljárás értelemszerűen az azzal érintett terhelt - jelen esetben a IV. rendű terhelt - vonatkozásában vetődhet fel, minthogy az ő védelmét látta el a tárgyaláson olyan védő, aki az eljárás korábbi szakaszában a vele érdekellentétben álló III. rendű terhelt védelmét biztosította. A III. rendű terhelt védelmében viszont az eljárás tárgyalási szakaszában mindvégig személyesen dr. T. A. járt el meghatalmazott védőként, aki sem korábban, sem azzal egyidejűleg az ügyben más terhelt védelmét nem látta el, így vele szemben az érdekellentét mint kizárási ok fel sem merülhet. Az pedig, hogy a IV. rendű terhelt védője az eljárás tárgyalási szakaszában 2012. február 12. napjától már a III. rendű terhelt korábbi védőjének - dr. T. Cs-nek - akkori ügyvédjelöltje volt, sőt első ízben helyettesként éppen dr. T. Cs. járt el helyette a IV. rendű terhelt védelmében, a III. rendű terhelt védelmének törvényességét semmilyen módon nem érinti.

A Be. 373. § (1) bekezdés II/d) pontjának megsértésére hivatkozás tehát nem jogosulttól származik, annak alapján a jogerős ügydöntő határozat felülbírálata a törvényben kizárt.

Következésképp a 2012. február 12-i tárgyalás megismétlésének módját is csak a IV. rendű terhelt kifogásolhatná, azonban önmagában az ezzel esetlegesen megvalósított eljárási szabálysértés nem szerepel a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontjában felsorolt törvényhelyekben - így felülvizsgálati okot egyébként sem valósítana meg.

Ami pedig a terheltnek a betegsége tényének a büntetés kiszabása körében való figyelembevételének nem kellő mértékét, illetve büntetése mértékének a többi terhelt büntetéséhez való arányosítását illeti, a Kúria arra mutat rá, hogy a büntetés kiszabás önmagában a felülvizsgálat tárgyát nem képezheti, így az sem, hogy a bíróságok a büntetés kiszabás során a büntető törvénynek a büntetési célokra és a büntetés kiszabására vonatkozó előírásait, a súlyosító és enyhítő körülményeket, illetve a felsőbírósági iránymutatásokat miként veszik figyelembe (BH 2005.337.).

Mindezekre figyelemmel - s miután nem észlelt olyan egyéb eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles - a Kúria a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, s a megtámadott határozatokat a Be. 426. §-a alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. § (4) bekezdésének b) pontja zárja ki.

A Be. 418. §-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Kúria mellőzheti.

Budapest, 2014. október 16.

Dr. Belegi József s.k. a tanács elnöke, Dr. Somogyi Gábor s.k. előadó bíró, Dr. Márki Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

*írnok
BÉ*